

LBRIS

We know
books

SURORILE
DIN
REZISTENȚĂ

UN ROMAN DESPRE REȚEAUA DE SPIONAJ
A LUI CATHERINE DIOR

CHRISTINE WELLS

Traducere din limba engleză de
VERONICA TOMESCU

Editura Omnium
București • 2021

*Capitolul întâi**Paris, februarie 1947*

YVETTE

La Paris era un ger cumpit. Mult mai frig decât la New York. Yvette aștepta ca tânărul jurist care o întâmpinase la Gare Saint-Lazare să se caute prin toate buzunarele, mormăind de unul singur. Monsieur LeBrun era mic de statură, cu ținuta îngrijită și părul dat cu briantină, cu ochi întunecați încadrați de niște ochelari rotunzi și negri ca roțile de bicicletă.

Pentru numele lui Dumnezeu, lasă odată căutatul și hai să intrăm undeva la căldură, se ruga în gândul ei. Dar cu bărbații ca el trebuia să ai răbdare.

— Aha!

Tânărul pescui triumfător o hârtie din buzunarul de la piept.

— Veți sta la...

Își privi încruntat itinerarul de parcă ar fi găsit acolo ceva de neînțeles.

— La Ritz.

Yvette era să își scape valiza.

— *Vraiment?*

Se întinse peste umărul lui LeBrun să se convingă, dar era scris negru pe alb. Louise Dulac o adusese tocmai de pe celălalt țărm al Atlanticului să depună mărturie la procesul ei. Cunosând-o pe vedeta de cinema, Yvette nu se așteptase nici măcar la o minimă recunoștință, darămite la condiții regești de cazare.

Poate că Louise îi transmitea astfel un mesaj. *Ai fost complice. Ai fost și tu acolo.*

— Vă rog să mă urmați, *mademoiselle*.

LeBrun ridică valiza lui Yvette și pășiră în după-amiaza pariziană de iarnă.

Ultimele zile petrecute de Yvette la Paris fuseseră caniculare, cu furtuni pe inserat. Pentru o clipă, se simți dezorientată la vederea metropolei înghețate. Apoi ridică privirea și văzu silueta robustă, dar delicată, a Turnului Eiffel care se înălța deasupra bulevardelor mărginite de copaci, auzi acordurile slabe ale unui acordeon dintr-o cafenea din josul străzii, și orașul o cuprinse în brațe.

Aproape răsând, Yvette închise ochii, strânse umerii și inspiră adânc. Aerul era atât de rece încât îi ardea plămâni, dar era încărcat de mirosurile familiare de odinioară. Ca în orice oraș, gazele de eșapament se amestecau cu damful de gunoi umed și urină, și cu chimicalele cernelei tipografice de la un stand de ziare din apropiere. Dar mai simți și aburul aromei de pâine proaspăt coaptă, dulceața țigărilor Gauloise și notele complexe, abia perceptibile, ale parfumurilor franțuzești.

— Ce dor mi-a fost de tine, șopti ea.

New York-ul, deși interesant și provocator, nici nu se compara cu Parisul.

Un poc-poc-poc asurzitor o făcu să tresară și să se ferească. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul. Dar nu era decât grilajul de metal coborât peste vitrina unui magazin de bijuterii — după cum își dădu seama imediat — și nu putu să se împotrivescă imaginilor care îi inundară mintea. Amintirile reveniră într-o goană de supraveghere continuă, foame și frică. La New York încercase din răputeri să uite...

— *Mademoiselle?*

Tresări, clipi, apoi inima începu să îi bată din ce în ce mai calm. Războiul se terminase, iar ea scăpase teafără. Tânăra jurist aștepta.

— Îmi cer scuze, *monsieur*. Nu e ușor să te întorci, știți cum e.

Își închise nasturele de sus al paltonului gros, își scoase mânușile din buzunar și și le trase pe mâini, apoi îl urmă pe *Monsieur LeBrun* spre un *Renault* care îi aștepta.

Ce dor îi era de bicicletă! Ce i-ar fi plăcut să se plimbe pe vechile drumuri, pe la adresele unde făcea livrări, să își regăsească prietenii și locurile dragi. În primul rând se cuvenea să le viziteze pe Gabby și pe Maman... Dar *LeBrun* o ajută să se urce în automobil, se așeză lângă ea și îi spuse șoferului să plece.

Când primise solicitarea lui Louise Dulac, primul instinct al lui Yvette a fost să refuze. Să retrăiască experiențele din timpul războiului, mai ales ceea ce îi făcuse starul de cinema, era ceva ce nu își dorea cu niciun preț. Dar ocazia de a reveni la Paris, cu toate cheltuielile plătite, fusese atât de ispititoare, iar când și-a dat seama că dacă pleacă cu o săptămână mai devreme ar putea ajunge la timp să asiste la prima prezentare de modă a lui *Monsieur Dior*, nu s-a mai putut împotrivi.

La New York găsisese de lucru ca manechin pentru niște reviste de modă, dar designerii americani căutau genul sportiv, sănătos,

musculos. Pomeții înalți ai lui Yvette și părul des și cârlionțat, de culoarea mierii, nu puteau compensa silueta plâpândă, ca de pe altă lume, pielea palidă, translucidă, sau ochii căprui și migdalați ce aduceau izbitor de mult cu ochii de pisică. În plus, toată lumea știa că numai la Paris se poate vorbi de haute couture. Dacă ar putea lua parte la primul spectacol al lui Monsieur Dior, fie și în cel mai modest fel, sau, și mai bine, dacă l-ar putea convinge pe Monsieur Dior să o angajeze ca manechin la noua sa casă de modă, asta ar merita și să depună mărturie pentru Louise Dulac.

Inevitabil, când se gândi la creatorul de modă își aduse aminte și de sora acestuia, *Catherine*. În sufletul lui Yvette se trezi un sentiment de vinovăție, care o înfășură și o strânse asemeni unor tentacule. Dacă n-ar fi fost atât de impulsivă, dacă nu ar fi comis acele greșeli prostești...

Tonul pedant și sec al lui Monsieur LeBrun îi întrerupse șirul gândurilor.

— Acuzațiile aduse împotriva lui Louise Dulac sunt foarte grave, mademoiselle.

În timp ce i le descria, Yvette simți cum i se încleștează stomacul.

— Trădare?

Se așteptase ca Louise să nu fie învinuită decât de colaborare. *Collaboration horizontale* i se zicea. Să te culci cu dușmanul. Autoritățile trebuie să fi descoperit mai mult despre activitățile lui Louise decât anticipase Yvette. Brusc, propria ei situație devenea precară.

Nu mai auzi decât sfârșitul întrebării lui LeBrun:

— Este bine așa?

Tânărul aștepta să îi răspundă.

— Vă rog să mă scuzați, monsieur. Nu am fost atentă. LeBrun se încruntă.

— Procesul începe în mai puțin de două săptămâni, mademoiselle. Mâine vă las să vă odihniți, dar poimâine trebuie să începem să vă pregătim declarația. Să zicem la ora unu?

Yvette încercă să înțeleagă explicațiile legate de procesul judiciar, dar curând vocea bărbatului nu mai reuși să îi capteze atenția și se preschimbă în zgomot de fond. Se uită pe geam și se pierdu în priveliștea Parisului, cu bulevardele mărginite de copaci și cafenelele de pe trotuare, cu terasele mari din piatră acoperite cu țiglă albăstruie. Era încă plin de mașini militare și soldați, dar nu ale dușmanului. Și nu se zărea niciăieri nicio zvastică.

Când se apropiară de biserica La Madeleine, inima îi bătu o dată, puternic, dar șoferul viră la stânga, apoi la dreapta, apropiindu-se în zigzag de Place Vendôme. Umerii lui Yvette se relaxară.

Înainte de orice, trebuia să le vadă pe Gabby și pe Maman. Dar dacă doar la apropierea de micuțul apartament de pe rue Royale o cuprindeau amețeala și starea de rău, cum va putea să dea ochii cu sora ei? Nu deschisese nici măcar una dintre scrisorile lui Gabby, darămite să îi fi și răspuns.

Fusese suficient să știe că sunt în viață, și Catherine, și Gabby, și Maman. O nevoie puternică o îndemnase să uite războiul, să treacă mai departe. Dacă ar fi permis măcar unei singure amintiri să se scurgă printr-o crăpătură a zidului pe care îl clădise în jurul ei, s-ar fi transformat într-o adevărată inundație. S-ar fi înecat în amintiri.

Acum, din cauza procesului, va fi silită să retrăiască totul. Oare a fost o greșală să se întoarcă? Dar ce altceva ar fi putut face?

Silindu-se să-și îndrepte gândurile în altă parte, Yvette i se adresă lui LeBrun.

— Am auzit că alimentele sunt încă raționalizate.

Vitrinele magazinelor nu mai erau protejate cu fâșii de bandă adezivă și nici nu se mai vedeau saci de nisip așezați pe lângă

ziduri, dar urmările războiului erau vizibile în coada din fața măcelăriei, în golicuinea vitrinei de la micuța patiserie și în oferta săracă de legume de pe taraba băcanului.

— Nu veți fi afectată de raționalizare la Ritz, spuse cu oarecare ironie LeBrun, în timp ce mașina pătrunse în Place Vendôme și se opri în fața intrării în hotel.

Își dădu seama, rușinată, că LeBrun are dreptate. Ah, dar ce amintiri îi trezea hotelul! Fusese de multe ori acolo, se simțea însă și mai nelalocul ei ca oaspete decât ca atunci când venea îmbrăcată ca fată de livrări a Casei de Modă Lelong.

Holul, cu tavanul înalt și bogat decorat, din care atârnavă candelabre, cu mobila elegantă stil Ludovic al XVI-lea, coloane de marmură și palmieri în ghivece, era de zeci de ani un fel de o a doua casă pentru membrii familiilor regale și pentru vedetele de cinema. Recepția era pitită sub o fereastră circulară, aproape invizibilă din hol, dând astfel și mai mult impresia unei locuințe particulare. În timp ce Monsieur LeBrun se conversa cu voce scăzută cu persoana afișând un aer superior de la recepție, Yvette se apropie de portar.

— Bună ziua, monsieur. Sper că mă puteți ajuta. Am auzit că Christian Dior a deschis un nou atelier. Îmi puteți spune, vă rog, unde se află?

Portarul zâmbi.

— Desigur, mademoiselle. Este pe avenue Montaigne, numărul treizeci. Chiar mâine este prima prezentare de modă.

Yvette fu cuprinsă de un entuziasm efervescent.

— Nu-i așa că e minunat? Abia aștept.

Portarul o privi cu părere de rău, pesemne că în sinea lui se minuna de această ființă ciudată care avea impresia că poate da buzna nitam-nisam la primul spectacol de modă al unui couturier.

— Mă tem că se intră doar cu invitație, mademoiselle.

— O, da, firește, răspuse Yvette. Nu mă aștept să merg.

Fără îndoială că nu avea nicio șansă să obțină invitație. La urma urmei, când Monsieur Dior lucra la Casa Lelong, ea nu fusese decât un simplu curier. Dar asta nu însemna că nu va putea să se strecoare în culise, cumva. Se va descurca ea.

Având senzația că trăiește un vis, Yvette îl urmă pe Monsieur LeBrun până sus, în apartamentul ei. Făcu câțiva pași prin camera somptuoasă de hotel și încercă să privească în jur cu calm, de parcă ar fi fost obișnuită să locuiască într-un asemenea decor. Însă părea de pe altă lume comparativ cu apartamentul mizer din Brooklyn pe care-l împărțea cu alte două fete de la agenția de modeling.

În timp ce LeBrun se ocupa de depozitarea valizei și de bacșiș, Yvette se învărti de colo-colo, își trecu mâna pe mătasea crem a canapelei, inspectă tabloul de deasupra șemineului de marmură — un portret al unei doamne din Belle Epoque. Fereastra camerei de zi dădea către Place Vendôme. Yvette se opri în adâncitura ferestrei și privi cu ochi goi către agitația de afară. Se simțea copleșită și temătoare, debusolată într-un fel pe care nu și-l putea explica.

Când se închise ușa în urma băiatului de serviciu, se întoarse către Monsieur LeBrun.

— Probabil că vă este foame, mademoiselle, arătă el către telefonul alb cu auriu de lângă canapea. Puteți comanda ce doriți.

Yvette închise ochii și își imaginează o masă fierbinte adusă de doi chelneri, care ar ridica cu un gest extravagant clopotul argintiu de pe farfuria. Mormane sclipitoare de caviar, o friptură *grillé sur planche*. Ca desert, *crêpes Suzette*, pe care bucătarul să le prepare sub ochii ei, flambând sosul de portocale cu fastul și strălucirea unui spectacol de pe Broadway.

Era mult, mult prea mult pentru cineva care de vreo doi ani nu se hrănea decât cu supă la conservă, iar înainte de asta cu rații de război.

— Poate mai târziu. Mulțumesc.

Tăcu o clipă, arătând în jur cu un gest al mâinii.

— Nu mă așteptam la o asemenea generozitate. În ciuda faptului că a fost arestată, Louise Dulac pare să aibă buzunarele adânci.

LeBrun se foi ușor, ispitit parcă să o corecteze. Yvette ridică din sprâncene.

— Sau poate că nu mademoiselle are buzunarele adânci.

LeBrun strânse din buze și nu răspunse.

Indiferent cine plătește, nici cel mai bogat om din lume nu ar deconta fără motiv o călătorie peste Atlantic și o cameră la Ritz. Louise trebuie să fie disperată.

Yvette ridică brusc capul.

— Spuneți-mi, monsieur, sunt eu singura martoră a lui Mademoiselle Dulac?

Juristul o fixă cu o privire îngrijorată și sinceră.

— Mademoiselle Foucher, spuse, sunteți singura ei speranță.

După plecarea lui Monsieur LeBrun, Yvette se aranjă puțin și părăsi hotelul pe jos, traversă galeria cu coloane și ieși în Place Vendôme cu un tremur datorat mai degrabă nostalgiei decât aerului de iarnă care îi îngheța buzele și îi făcea ochii să lăcrimeze. Dacă ar fi avut bicicleta ei, ar fi ajuns mai repede pe rue Royale. Dar poate că nici nu își dorea să grăbească reîntâlnirea cu Gabby și Maman. Iuți pasul să se încălzească, își adânci bărbia în eșarfă și strânse din umeri să se ferească de vântul geros.

Stomacul îi chiorăi de foame. Ar fi trebuit să asculte de sfatul lui Monsieur LeBrun și să comande ceva la Ritz. Își aminti de festinele etalate de Louise Dulac în apartamentul ei, în timpul războiului, deși Louise nu părea să consume altceva în afară de

țigări și cocktailuri cu șampanie. Câtă mâncare risipită în vreme ce cetățenii francezi sufereau de foame.

Parisul era mohorât iarna, cu platanii cenușii desfrunziți. Deși bombardamentele nu atinseseră acea parte a orașului pe care tocmai o traversa Yvette cu pași grăbiți, Parisul avea aerul unui animal frumos și vătămat, care își linge rănille. Acum că sosise iarna, toate cicatricile erau la vedere.

Yvette străbătu Parisul ca prin vis, pe aceleași drumuri pe care le parcurgea ca *delivery girl* pentru Casa Lelong. Câți dintre clienții bogați ai creatorului de modă aveau încă același stil de viață hedonist ca pe timpul războiului? Majoritatea, probabil. Dar nu și Madame Abetz, soția ambasadorului german, și nici tânăra lui amantă, Corinne Luchoire. Și nici Louise Dulac. Vedeta de cinema era închisă la Fresnes, închisoarea unde germanii încarceraseră spionii străini și membrii rezistenței, înainte de a-i trimite către o soartă groaznică.

Se întunecase fără ca Yvette să bage de seamă, iar lămpile acum aprinse își împrăștiau lumina rozalie. O coti pe rue Royale și încetini pasul când o copleșiră amintirile. Din cafeneaua unde o întâlnise prima oară pe Liliane Dietlin se revărsau acorduri de muzică ce o cuprinseseră într-o îmbrățișare blândă, dar tristă. Yvette închise strâns ochii. În ciuda neajunsurilor din timpul călătoriei către Spania și a singurătății din primele luni petrecute la New York, ziua caniculară de iulie în care Liliane o ajutase să părăsească Parisul fusese cea mai cumplită zi din viața ei.

Și totuși, cum să se gândească la suferințele ei, când suferințele lui Catherine fuseseră atât de groaznice, încât erau de neînțeles?

Se opri înainte să ajungă la imobilul de la numărul 10, unde viața lui Gabby continua probabil cam la fel ca înainte de plecarea lui Yvette. O furtună de emoții — teamă și durere, și o vinovăție chinuitoare — o izbi atât de tare, încât începu să tremure